

отъ елени ако иматъ предводителъ лъвъ, отколкото воинство отъ лъзове съ предводителъ еленъ“.

Агесилай царь лакедемонский казва че отъ командирътъ се изискватъ двѣ нѣща: да има дързостъ противъ неприятеля и да внимава какъ и отгдѣ да удари на него.

Твърдѣ голѣмо значение има присѫтствието на бойното поле и на господаря. Въ старитѣ врѣмена рѣдки сѫ били случитѣ, щото господаря да отсѫтствоза отъ бойното поле. Сѫщо и турскитѣ царе сами сѫ предвождали войската си. А въ тѣзи война, сultана, въ манифеста си при прогласяванието на войната, ако и да казваше че нѣма да се отдѣли отъ своята войска дѣ послѣдния денъ на сражението, обаче и кракътъ си неотмѣсти изъ Цариградъ.

Антигонъ II царь македонский когато искалъ да се срази съ войската на царь Птоломея, който не билъ на бойното поле наедно съ ней, нѣкои съвѣтвали Антигона да не влиза въ бой, защото неприятелската войска била по голѣма. Нѣ той отговорилъ: „моето присѫтствие при войската е много по силно отъ многочисленната неприятелска войска въ отсѫтствието на Птоломея.“

Младия персийски царь Киръ като почналъ война съ неприятеля, единъ отъ велиможитѣ именуемъ Клеаръ, съвѣтвалъ Кира да застане на затулено отъ неприятеля място, и той му отговорилъ: „Клеаре, ти ме съвѣтвашъ на онова което да ме прѣстави, че не съмъ достоенъ за царь“. Така сѫщо и русскитѣ полководци при сражението всякой пътъ на чело стояли, а пѣкъ турскитѣ, освѣнъ Османъ паша всички други издалеч давали заповѣдитѣ си.

Най-послѣ русскитѣ полководци сѫ били хора опитни и всички почти съ прѣминули години. Въ много войни участвовали. Калени и прѣкали. Съ много ордени за „храбростъ“ наградени. Мнозина отъ тѣхъ получили златна сабя, прѣстепъ съ брилянти и други скажпоцѣнни подаръци.

Ний ще посочимъ годинитѣ на нѣкои отъ онѣзи които сѫ играли по важна роля въ войната, като кажемъ, че постаритѣ отъ тѣхъ по-забелѣжителни дѣла сѫ извѣршили:

Роденъ

Ген.-майоръ О. Е. Раухъ	1834
Ген.-майоръ Н. П. Столѣтовъ	1833
Полковн. Ю. Е. Розенбомъ	1829